

bygges nu, er det ikke umuligt, at det vilde koste det dobbelte.

Som almindelig bekendt var Ribe den By, der blev naarest medtaget ved Freden af 1864, hvor omtrent hele dens Op-land gik tabt, og det var drøje Tider for Ribe i mange Aar efter Krigen. I de senere Aar er det ligesom blevet en Del bedre, og dertil har jo Staten bidraget en hel Del, dels ved den nye Aandssvageanstalt, dels ved Restaureringen af Domkirken og et Par gamle interessante Bygninger, der er indrettede til Statsbrug. Naar vi nu faar et Kvindeseminarium og forhaabentlig faar det gamle interessante Kloster restaureret, hjælper det alt sammen, og da Ribe i og for sig er en gammel, interessant By, trækker det en hel Del Folk til Byen, Ribe er jo nu nær ved at blive en Turistby. Jeg tror, det er den Vej, man skal gaa, naar Staten skal støtte Ribe — nogen større Forretningsby er der foreløbig ikke Tale om, at Ribe kan blive —, og det er ogsaa min Overbevisning, at de unge Damer, som vil frekventere Kvindeseminarieret, vil komme til at befinde sig vel i Byen.

Idet jeg til Slut anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie, vil jeg paa Ribe Bys Vegne bringe Undervisningsministeren en Tak for den Velvillie og Interesse, han har vist Ribe i denne Sag.

Trier: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til uvillig Behandling og Vedtagelse her i Tinget. Jeg gaar ud fra det ganske rimelige og naturlige i, at Staten paa dette Omraade viser sin Beredvillighed til at støtte Skolen med Uddannelse af dens Lærerkrafter, saaledes at Staten tager sin Del af Opgaven med at tilvejebringe de fornødne Lærerkrafter, og at der ogsaa bør tages Hensyn til det naturlige Krav, som Kvinderne har paa at faa Del i de Goder, som Statsseminarier kan siges at frembyde i Forhold til private Seminarier, ganske uanset, at disse sidste, hvad ogsaa jeg har megen Erfaring for, har gjort og vedblivende gør et stort og udmærket Arbejde. At man griber Lejligheden til at oprette et Statsseminarium for Kvinder, hvor det kan gøres paa forholdsvis rimelige Vilkaar, finder jeg ganske naturligt, selv om de i Bemærkningerne til Lovforslaget nævnte Motiver dertil ikke just alle synes mig at være fuldt ud overbevisende.

Der er et Punkt, jeg gerne vil fremdrage, ikke fordi jeg egentlig gaar ud fra, at der ved denne Lejlighed er nogen Æn-

dring at vente deri, men fordi jeg, ligesom ved tidligere Lejligheder, finder det naturligt at paakalde Opmærksomheden for det vedkommende Forhold, hver Gang der er Anledning dertil. Det forekommer mig ganske urimeligt at fastholde den Modsætning mellem kvindelige og mandlige Lærerkrafteres Lønning, som er fastslaaet her i Lovforslaget. Der forlanges samme Uddannelse, samme Arbejde, samme Ansvar, og det kan ikke siges, at Arbejdet fra Kvindernes Side udføres med ringere Dygtighed eller ringere Opbydelse af personlige Krafter, tværtimod vil jeg snarere sige. Der kastes derved en Skygge over de kvindelige Lærerkrafteres Arbejde, som om det ikke fuldt ud kunde maale sig med det, man kan forlange af normale mandlige Lærerkrafter. Det forekommer mig, at der er al mulig Grund til at stille Mænd og Kvinder ens, naar Opgaven, der skal løses, er ganske den samme, og Betingelserne for at løse den er til Stede i samme Grad. Dette Forslag forekommer mig endda at gaa et Skridt videre, end man hidtil har været vant til. Hvis jeg ikke tager meget fejl, har man ikke hidtil lønnet Kvinder i de øverste Stillinger ringere end Mænd i tilsvarende Stillinger. Mon jeg tager fejl, naar jeg siger, at et Overlægeembede ved Aandssvageanstalten ved Aalborg, beklædt af en Kvinde, lønnes, som det vilde blive, hvis det var beklædt af en Mand, og mon det ikke ogsaa er Tilfældet, at en Hospitalsforstanderske paa en Anstalt ved Aarhus lønnes som en Mand, eller mon Arbejds-løshedsinspektøren, som i dette Øjeblik er en Kvinde, lønnes ringere, end en Mand vilde blive lønnet i samme Stilling? Jeg tror det ikke. I alt Fald ved jeg, at i København lønnes en kvindelig Skoleinspektør akkurat paa samme Maade som en mandlig, og at en kvindelig Viceskoleinspektør, som vi i Øjeblikket har i København, lønnes med ganske den samme Løn som hendes mandlige Kolleger. Det er altsaa i Virkeligheden saaledes, at for saa vidt en Forstanderinde her skal lønnes ringere end en Forstander, vil dette sige et Tilbageskridt i Forhold til, hvad der maa siges at være almindelig Praksis i saadanne overordnede Stillinger. Jeg henleder Opmærksomheden derpaa, ikke fordi jeg nærer nogen forfængelig Indbildning om, at der i dette Øjeblik i denne Sag kan gøres nogen Forandring, men fordi det forekommer mig at være af Betydning, at man ikke slaar sig til Ro med den Tanke, at nu er det en Gang